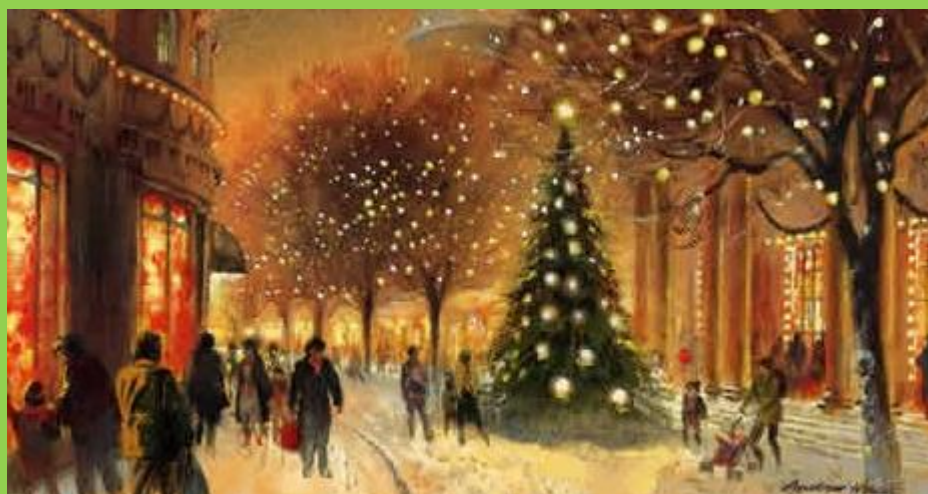

PREMIER HÍR - MONDÓ

KARÁCSONYI GONDOLATOK

2015

Minden év decemberében megragadja az embereket karácsony varázsa. Nincs még egy olyan ünnep, amely ennyire megszólítaná ember-milliárdok képzeletét, hangulatát, érzésvilágát, viselkedését. Még Japánban is - ahol pedig a lakosságnak alig egy százaléka keresztény - már december elejétől karácsonyi dallamok szólnak a bevásárlóközpontok hangszóróiból, karácsonyi pompában díszelnek a kirakatok, karácsonyfák állnak a tereken, apró lámpácskák tízezrei borítják fénybe az utcák fasorait. Az utcákon siető emberek mintha a szokottnál valamivel vidámabbak lennének. Karácsony estéjén pedig zsúfolásig megtöltik a katolikus templomokat az esti vagy éjféλι misére érkező keresztények és nem keresztények. Hagyományosan keresztény országokban persze még inkább áthat mindent a karácsonyi hangulat. **Mi lehet az oka karácsony ilyen varázslatos sugárzásának?**

Ezen gondolkozva, hét okot találtam. Ezeket szeretném felsorolni, kezdve a legegyszerűbbnél.

1. Karácsonykor az emberek mernek ünnepelni.

Nagyon jó dolog a hétköznapiak taposómalmát valami mással megszakítani. A naptár fekete betűi közé odakívánkozik a piros betűs ünnep. Ilyenkor az emberek nem azzal foglalkoznak, ami hasznos, ami jövedelmező, vagy amit muszáj tenni. Egy kicsit elfelejtik gondjaikat, és mernek szabadon pihenni és örülni. Céltalan dolgokat tesznek, örülnek, ünnepelnek. Nagyon kell ez az embernek, nehogy beletespedjen a csupán egydimenziós életbe. Az ünnep megsejtet egy másik dimenziót, a szabadság, az e világot meghaladó transzcendencia dimenzióját.

Karácsonykor az emberek lelkiismeret-furdalás nélkül bekapcsolódnak az egyetemes ünneplésbe. Annál szívesebben teszik ezt, mert a karácsony nem valaki vagy valami "elleni" ünnep. Nem egy háború vagy forradalom győzelmét idézi, amelynél mellékhangként mindig ott kísért a legyőzöttek sóhaja. Nem is valami hős halálát idéző gyászünnep, amelyben ott bujkál a gyilkosai iránti harag. Nem is a tavaszt, az aratást vagy a szüretet dicsérő természeti ünnep, amelyekbe az a gondolat lopakodik be, hogy a tavaszra majd jön a tél, a begyűjtött termés pedig elfogy valamikor. A karácsony ünnepe mindezeketől különbözik. Valami mást ünnepel. De mit?

2. A karácsony a fény ünnepe.

Ösztönszerűleg mindenütt fényekkel ünneplik a karácsonyt. A karácsonyfán gyertyák vagy lámpák égnek, csillagszórókat gyújtunk, az utcák fényes díszben tündökölnék.

3. Karácsonykor egy gyermek születésére emlékezünk.

Gyermeket a világra hozni: nagy remény-cselekedet. Aki gyereket nemz és hoz a világra, az ezzel megvallja, hogy "élni, élni, mily édes, mi szép!" (*Madách*). Hiszen, ha nem lenne jó emberként élni, a legnagyobb felelőtlenség volna gyerekeket szülni. Az emberek önkéntelenül örülnek egy gyermek születésének. Jézus is mondja: "Az asszony, amikor szül, szomorkodik, mert eljött az ő órája, amikor azonban megszülte a gyermeket, már nem emlékszik a szorongatásra az öröm miatt, hogy ember született a világra" (Jn 16,21). Hiába próbálják a pesszimista filozófusok tagadni ezt az örömet. Az emberek szívébe mélyen beleoltott élet iránti bizalom feltör minden gyermek születésekor. Ezt érzik meg az emberek karácsonykor is. Megszületett egy gyermek, és ennek örülünk.

4. A karácsony a gyermekek ünnepe.

Ilyenkor kapnak a gyerekek ajándékokat, ilyenkor bámulják a túlvilági csodaként csillogó karácsonyfát. A gyermek közelebb áll a lét mély értelmének megérzéséhez, mint mi, fásult, felvilágosult "felnőttek". A gyermek tud bizakodni, önfeledten örülni. Neki minden játék. Hiszi, hogy minden körülötte forog. Megtapasztalja, hogy szeretik és védik, mert kicsi és védtelen.

5. Az anya és gyermeke csodálatos viszonyát ünnepeljük karácsonykor.

Az Istennek talán legszebb teremtménye az édesanya szíve. Az olaszoknak van egy szép mondásuk: "Az édesanya szíve olyan, mint egy tükör, és arra való, hogy benne az Isten szívét lássuk." Rengeteg a gond és a baj mindenfelé, amerre nézünk, de jelen vannak ebben a világban az édesanyák is. Ők a szeretet hősei. Karjukban tapasztalja meg a gyermek, hogy az anyai szeretet jó, szép és igaz. Nem rossz, nem csúf és nem hamis. Anya és gyermeke ketten vannak, de mégis egyek: minden gondolatuk és érzésük egymásba fonódik. Azonnal elkezd sírni a kisgyerek, ha az anyja csak egy pillanatra is eltűnik mellőle, és mekkora az öröme, amikor anyját ismét meglátja. Mindjárt vége a sírásnak, és megjelenik a gyermekarcon a felszabadult mosoly. Nem lehet gyökeresen rossz az a világ, ahol vannak édesanyák és gyermekek.

Öt elemet említettünk, amelyek, úgy látszik, elegendők arra, hogy varázsukkal megejtsék az emberek szívét. A nem keresztényekét és a nem vallásosokét is.

6. Van azonban karácsonynak egy hatodik eleme, amelyet csak a keresztények tudnak.

Ők azt ünneplik karácsonykor, hogy *Isten belépett a mi világunkba*. "Az Ige testté lőn, és miköztünk lakozék" (Jn. 1,14).

Az Atyaisten örök Fia, Mária fiaként emberré lett, hogy bennünket, embereket isteni életében részesítsen. Sötét ez a világ, és mélységesek fájdalmai. A karácsonykor ünnepelt esemény azonban azt tárja elénk, hogy Isten igent mond erre a világra, hűségesen szereti, szereti még a bűnösöket is, és magához vonzza őket. Isten az élet barátja. Az ember élete egy adott pillanatban kezdődik, de a testi halál ellenére örökké tart, mert a halál után jön az örök élet. Az Isten szeretete ugyanis hűséges. A szeretet és annak alkotása örökké megmarad. Az Isten országába torkollik - minden drámájával együtt - az egész világtörténelem.

Mert velünk az Isten, és velünk lesz örökké. Ez a karácsonyi öröm legmélyebb oka.

Még valamit azonban hozzá kell vennünk, hogy megértsük: ez az öröm mindenkinek szól.

7. A hetedik elem ugyanis a következő: az Isten Fia szegényen jött el - a szegények közé.

Nem díszes palotában, hanem istállóban született. Nem nagyurak és írástudók jönnek hozzá, hanem szegény pásztorok. Nem a gazdagok és hatalmasok lesznek kegyeltjei, hanem a szegények. Ezért szól a karácsonyi üzenet mindenkinek, a földkerekség túlnyomó többségét képező, millió és millió szegénynek.

Így eljutottunk karácsony teljes misztériumához. És ez a hatodik és hetedik elem alapozza meg a többi ötöt. Azért szabad önfeledten ünnepelni, mert velünk a szerető Isten.

Azért hihetünk a fény győzelmének, mert "Isten világosság, és nincsen benne sötétség" (1Jn 1,5), Jézus pedig "a világ világossága" (Jn 8,12), és aki őt követi, "nem jár sötétben, hanem övé lesz az élet világossága (uo.).

Azért bízhatunk a gyermekek látásában, mert Jézus helyesen mondja: "Ha meg nem tértek, és nem lesztek olyanok, mint a kisgyermekek, nem mentek be a mennyek országába" (Mt 18,3).

Azért örülhetünk minden gyermek születésének, mert Betlehemben megszületett az istengyermek, mindnyájunk üdvözítője.

Azért hihetünk az anyai szív üzenetének, mert az Isten mondja az embernek: "Ha egy asszony meg is feledkeznék csecsemőjéről, én akkor sem feledkezem meg rólad" (Iz 49,15). Karácsonykor a Szűzanyát nézzük, a gyermek Jézussal az ölében, ő Isten anyai szeretetének tökéletes tükörképe.

Ezért örülünk tehát karácsonykor. Minthogy pedig ez az öröm Isten öröme, ezért ezt az örömet senki tőlünk el nem veheti.

A karácsonyfa állítás története

A karácsonyfa állításának szokása protestáns, evangélikus gyakorlatból ered. Luther Márton még nem ellenezte a karácsonyhoz kötődő →betlehemezést és a →paradicsomjátékot, melyek kelléktárához hozzátartozott a →termőág valamely változata. Puritán utódait azonban már zavarta e játékok naiv hangja, tréfás mozzanatai, ezért ev. területeken e karácsonyi játékok ki is haltak.

Németországból protestáns főúri családok vették át a karácsonyfát Bécs arisztokrata köreiből s innen Magyarországra. 1824: Brunswick Teréz állított először karácsonyfát.

Tóthárpád Ferenc: Örökségem maradandó

Csillag vagyok éber éjen,
a mennyboltot is elérem.

Az a kis pont, ott, én vagyok!
Az, amelyik mindig ragyog!

Király vagyok: napkeleti,
ki a csillagot követi.

Két zsebemben tömjént viszek,
s a csodában hiszek, hiszek!

Istállóban jászol vagyok...
Bekopognak jó pásztorok.
Szalma-ölem reményt ringat,
tömjén lengi álmainkat.
Csengő vagyok fenyőágon.
Csilingelő fenyőfákon
gyertyafényes örömtüzek
dicsérik a drága Szület...
Ember vagyok! És halandó!
Örökségem - maradandó!
S hagyatékom: többek között,
a mulandó és az örök.

Karácsonyi történet

M. Sárközy Tünde Rita

Karácsony van. A kandallóban méltóság teljesen lobog a tűz, és ahogy nézem a vörös lángokat, ahogy vígan táncolnak ide-oda, eszembe jut gyermekkorom legvarázslatosabb karácsonya.

Karácsony hetében jártunk már, hét elején. Emlékszem, szüleimmel lázasan készültünk a karácsonyra. Nem voltunk gazdagok, de annál nagyobb örömmel készítettük együtt édesanyámmal a szaloncukrot és más díszeket a fára. Persze a szaloncukor nálunk úgy készült, hogy kockacukrokat csomagoltunk be fényes papír darabkába. A díszeket szintén papírból készítettük, csillagokat vágtunk ki és fűztük fel a cérnára. Diókat csomagoltunk be szintén fényes ezüst papírba. Csodálatosan szépek lettek! Igaz némelyik csillag nem igazán sikerült nekem szép formásra, de édesanyám mindig boldogan megcsókolt és azt mondta: - Tudod

kislányom, ez a legszebb csillag, amit valaha is láttam! Persze tudtam, hogy ezt szeretetből mondja, hiszen annyira szeret, mint senki más-e földön.

Aztán szerda délután mikor éppen a kalács sütésében segédkeztem, egyszer csak édesanyám egy nagyot sóhajtott az asztal fölé hajolva és úgy omlott össze ájultan, mint egy virágszál, ami hirtelen lekókad. Nagyon megijedtem, oda szaladtam, fölé hajoltam és szólítottam sírva, könnyekkel hadakozva.

- Édesanyám! Édesanyám! Kérlek, kelj fel! Mi bajod?! - Majd hangosan édesapámért kiáltottam.

Utána már gyorsan pörögtek az események. Édesapám felkapta majd bevitte a kórházba. Addig én otthon egyedül elraktam a süteményt és rendet raktam, hogyha édesanyám vissza jön hadd örüljön neki. De édesapám egyedül jött haza. Fejét lógatva, szomorúan a szemembe nézett és azt mondta:

- Kislányom, annyira sajnálom, de édesanyád nincs jól, és kórházban kell maradnia, de ne félj, hamar haza jön, meglásd! De szeretnék megkérni valamire. Édesanyád mellett szeretnék lenni, szeretném, ha a karácsonyt nagyszüleidnél töltenéd Erdélyben. Ugye megérted? – kérdezte majd könnyek csordultak le arcán.

Hát, amit akkor éreztem a mai napig nem fogom elfelejteni! Szívembe mintha ezernyi kést vájtak volna! A lelkem meg kiabált, és nagyon fájt! De hát itt a karácsony mindjárt, és a diók meg a csillagok, meg a közös karácsony... Édesanyám! Kérlek, gyere haza! – ilyen gondolatok száguldoztak gyermeki fejemben.

- Jól van édesapám, megértem. - mondtam tele fájdalommal és piros kisírt szemekkel.

Még aznap este útnak indultunk nagyszüleimhez. Egész úton szinte nem is szóltunk semmit. Elég volt érezni azt, amit éreztünk.

Másnap reggel mikor édesapám vissza indult megígérte, hogy ha édesanyám jól lesz, együtt jönnek ide a nagyiékhoz. Majd átölelt és gyorsan útnak indult. Én körbe néztem, néztem a házat, hiszen szép házikó volt, nagyiék nem voltak olyan szegények, mint mi. De valahogy egyáltalán nem örültem még a látványnak sem, csak a mi kis otthonunkat láttam a mi kis karácsonyfánkat és a hatalmas szeretetet, ami nálunk lakozott... A következő egy-két napban nem is volt mit csinálnom, hiszen nagyiéknál már kész díszek voltak és csokival töltött szaloncukrok. Azt a pár napot szinte csak a szobámban töltöttem, az ablaknál ahol lestem az utat hátha meglátom édesanyámékat jönni. De semmi, nem jöttek.

Aztán eljött Ádám-Éva napja. Nagyon szomorú voltam. Ültem az ablaknál és csak néztem-néztem az utat. Egyszer csak hatalmas pelyhekben elkezdett hullni a hó. De olyan nagyon hullott, hogy még az utat sem lehetett látni! Fehér karácsony lesz! De szép! Csak éppen azok nem lesznek velem, akiket a legjobban szeretek?

Eljött az este. Hívtak menjek le vacsorázni, de én nem akartam. Édesanyám és édesapám nélkül menjek? Nem akarok!- dühöngött gyermeki lelkem. Majd fogtam magam és zseblámpával a kezemben, kabátomat magamra kaptam és kiszaladtam az útra. De nem láttam senkit. Csak a hó csillogott a holdfényben. Az erdő felé néztem és olyan vágyat éreztem, hogy bemenjek mintha hívogatott volna. A fák és a bokrok gyönyörű fehéren világítottak a sötétben. Csábítóan hívogatott az erdő és én nem tudtam ellenállni, s bánatosan elindultam az erdőbe. Lehajtott fejjel mentem csak mentem, míg egyszer csak valamit megláttam megcsillanni a szemem sarkából. Felemeltem a fejem és arra néztem. Vajon mi lehet ez, ami így csillog itt az erdőben?- gondoltam magamban. Elindultam felé. Az ágakról apró hópelyhek hullottak a kabátomra és a sapkámra. Aztán oda értem és mintha csak egy mesében találtam volna magamat! Egy apró kis tisztás volt, amit hatalmas fák vettek körbe és pont a közepére világított be a Hold! Annyira szép volt, hogy teljesen elbűvölt! A fák ágain néhol jégcsapok lógtak és olyan volt, ahogy a holdfény táncolt rajta, mintha angyalok táncolnának benne vidáman és örömmel a kis Jézus születését ünnepeelve. Volt egy, ami talán még jobban csillogott mint a többi! Oda mentem és a fény csodás képet tárt elém benne! Nem tudom, talán a képzelet játszott velem, talán nem, de úgy láttam, hogy egy nagyon szép angyalka lejt benne táncát. Letérdeltem a hóba, éppen elé és imádkozni kezdtem.

- -Drága angyalka! Tudod nem szoktam én sokat kérni soha, hiszen a szüleim szegények, de ezt Te is tudhatod. Viszont most nagy kérésem lenne hozzád! Most az egyszer, kérlek, hiszen mást nem is kérek! Kérlek, téged hozd haza édesanyám és édesapám, hogy együtt lehessünk ezen a szép estén! Kérlek angyalka, segíts! Szeretném őket átölelni és szeretném érezni a szeretetüket, nagyon hiányoznak!

Mondtam miközben már a könnyeimmel is küszködtem. De egy könnycsepp mégis csak lecsordult, és pont rá arra a fényes jégcsapra, amiben az angyalka táncolt. És ekkor a könnycsepp ráfagyott és a holdsugár fénye most még jobban táncot járt rajta! Aztán felálltam, megtöröltem szemem és elindultam hazafelé. Furcsa és mesészerű volt, hiszen nem tévedtem el, mert úgy tűnt, mintha a holdsugár mutatná az utat, merre menjek.

Mikor kiértem az erdőből az első dolgom az volt, hogy az út felé nézzek. De semmi, senkit nem láttam. Felnéztem az égre, és ahogy néztem a csillagokat, egyszer csak ezt hallom:

- Kislányom! Merre vagy? Kérlek, gyere haza! - Édesanyám hangja volt!

Szinte szárnyra kaptam úgy repültem a ház felé és édesanyám karjaiba! Átöleltem és szorítottam magamhoz nehogy megint elveszítsem és ez csak egy álom legyen! De nem az volt. Édesapám is oda jött és átölelt mindkettőnket. Mennyire boldog vagyok! Szavakba önteni sem lehet! Ettől szebb ajándék nem is kell nekem, hogy itt vannak Ők!

Csodálatos volt ez a karácsony! A legcsodálatosabb, ami gyermekkoromban megtörténhetett karácsonykor!

Ma sem felejttem el a jégcsapot a táncoló angyalkával benne. Köszönöm neked angyalka ezt a csodás karácsonyi ajándékot!

Hát ez bizony így esett meg velem gyermekkoromban, Erdélyben, az egyik mesés erdőben, hiszen Erdélyben varázssal teli erdők vannak, ha nem hiszed, menj el az egyik erdőbe és tapasztald meg önmagad. Már felnőtt vagyok, de mai napig hiszem, hogy akkor ott, nem a gyermeki képzeletem játszott velem.

Maria Loley : A kis betlehemi csillag

**A kis csillag a milliárdnyi többi között állt fenn az égen.
Végtelenül messzi kis fehér pont volt csupán. Senki sem vette észre
- éppen ez volt bánata. Hajnalban nem az ő fénye világított a
legerősebben, nem ő volt az Esthajnalcsillag. A Nagy Medve sem ő
volt, de még csak a gyepelő sem a Göncölszekér rúdjánál.
Amikor látta, hogy a betlehemi istálló feletti csillag milyen
erősen fénylik, ezt gondolta: - Én is szeretnék egyszer így
világítani! Egyszer ott állni az istálló felett, ahol a gyermek
megszületett! De a Föld nagyon távol volt.
A gyermek a jászolban mégis meghallotta kívánságát. És a sok-sok
más csillag között a kis csillagot is meglátta.**

Ezután a következő történt: a kis fehér pont lassan kezdett kiválni a Tejútból, és süllyedt mélyebbre, egyre mélyebbre. Ahogy egyre ereszkedett, úgy lett mindig nagyobb és nagyobb. Már olyan nagy lett, mint egy kéz, öt sárga csóvaszerű nyúlvánnyal. Úgy nézett ki, mint egy igazi csillag. És ekkor nagy csöndben leereszkedett egészen az istállóig. Odacsücsült a jászol szélére, de kissé ijedtnek látszott. Mária, aki éppen aludt, csodálkozott, hogy egyszerre mégis milyen világos lett.

- Karácsony van - mondta a gyermek a csillagnak -, kívánhatsz valamit. Tudom, hogy van egy nagy kívánságod.

A kis csillag látta a gyermek arcát, amint éppen rámosolygott.

- Nincs semmi kívánságom - mondta a kis csillag, egyáltalán nem szerénységből. Valóban elfelejtette, amit korábban oly nagyon kívánt magának. - Egyet szeretnék csak - mondta ki végül. - Hadd maradjak itt, a közeledben, ahol téged láthatlak. Mindig melletted szeretnék lenni. Maradhatok?

- Igen - válaszolta a gyermek. - De csak úgy maradhatsz velem, ha elmész. El az emberekhez, akik itt laknak a Földön. S ha elmondod nekik, hogy láttál engem.

- Az emberek nem fogják megérteni az én nyelvemet, s nem fognak
hinni nekem - mondta a kis csillag. - És ... hogyan jutok el
hozzájuk? Mind a házukban vannak. Az ajtók zárva, s olyan hideg
van.

- Épp azért, mert hideg van, neked kell odamenned és felmelegítened
őket. Az ajtók? Én magam fogom azokat kinyitni. Én is ott leszek
azoknál az embereknél, akikhez te elmész.

A kis csillag hallgatott. Még kisebbnek érezte magát, mint
korábban.

Amikor a gyermek látta, hogy a csillag szomorú, rámosolygott:

- Ha rászánod magad, ajándékozok neked valamit. Minthogy öt
csillag-ágad van, öt dologgal ajándékozlak meg téged. Ahova elmész,
ott mindig világos lesz. Az emberek meg fogják érteni beszédedet.
Meg tudod majd érinteni a szívüket. A szomorúakat fel tudod majd
vidítani, s végül a békétleneket ki tudod engesztelni.

- Megpróbálom! - mondta a kis csillag. Ahogy indulni készült, érezte, hogy a fényből, amely a gyermeket körülvette, egy kevés ő mellé is szegődött. Egy kevés a melegségből és az örömből s az ő békéjéből.

A istálló fölötti kis csillag továbbra is apró és fénytelen maradt, láthatatlanul vándorolt a Föld fölött. Vitt viszont egy titkot magával, amelyről a többi csillag semmit sem sejtett: rá mosolygott a gyermek, s őt küldte útra. Hitet adott neki, hogy miért, alig tudta felfogni.

Épp hogy elindult, egy kunyhóhoz ért. Egy öregasszonyt talált ott, az asztalra könyökölve. Alig vette észre, olyan sötét volt a házban.

- Jó estét! - köszönt a kis csillag. - Sötét van itt nálad.

Bejöhetek?

- Nálam mindig sötét van - mondta az öregasszony. - Még akkor is, ha fényt gyűjtök. Vak vagyok. De kerülj beljebb, akárki vagy is.

- Köszönöm - mondta a kis csillag, s leült az asztalhoz az asszony mellé. S amint ott ültek, a csillag elmesélte hosszú útját az égből, s azt, amit Betlehemben átélt. Olyan szépen mesélt, hogy az asszony azt mondta: - Mintha én is látnám a gyermeket a jászolban. De hát én vak vagyok, s a gyermek is messze van. Ha nálam maradsz,

akkor világosabb lesz. Maradj nálam, akkor nem leszek annyira egyedül.

- Te már soha többé nem leszel egyedül - mondta a csillag. - A gyermek fénye most már mindig nálad marad! De milyen különös is ez a fény: csak akkor tudod megtartani, ha tovább ajándékozod.

- Értem - mondta az asszony.

Miután elbúcsúztak, az asszony bezárta kunyhója ajtaját, s elindult a mezőkön keresztül. Úgy ment, mint bárki, aki lát. Az úton előtte ott volt a fény. Az a fény, amit a világtalanok is látnak.

A kis csillag boldog volt. Még sok ajándékot kellett szétosztania, s a karácsonyestnek sem volt még vége. De nem ért a dolga végére.

Még ma is ott vándorol a Föld fölött. Esténként a csillagos égen

meg tudom neked mutatni, hogy valamikor hol volt. De hogy ma hol van, azt nem tudom. Azt viszont tudom, hogy azokhoz mind elmegy, akik kívánnak valamit. Az asszony azt kívánta, hogy csak annyira lásson, hogy útra tudjon kelni. De maga a kis csillag is, ma is még csupán egy kis fehér pont lenne az égen, ha nem lett volna egy nagy-nagy kívánsága.

(Fordította Szende Ákos)

A PREMIER MŰVÉSZETI SZAKKÖZÉPISKOLA ÉS
SZAKISKOLA VEZETÉSE NEVÉBEN

MINDEN KEDVES KOLLÉGÁNKNAK, DIÁKUNKNAK
ÉS SZÜLEIKNEK SZERETETTEL KÍVÁNUNK

KULCSÁR SÁNDOR

IGAZGATÓ

KULCSÁR ALEXANDRA

SZABÓ ISTVÁNNÉ NAGY MAGDOLNA

TÁPAI RÓBERT

TAGINTÉZMÉNYVEZETŐ-HELYETTESEK